ePublishing
ΕΘΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΕΚΜΗΡΙΩΣΗΣ
NATIONAL DOCUMENTATION CENTRE

Journal of the Hellenic Veterinary Medical Society

Vol 2, No 1 (1951)

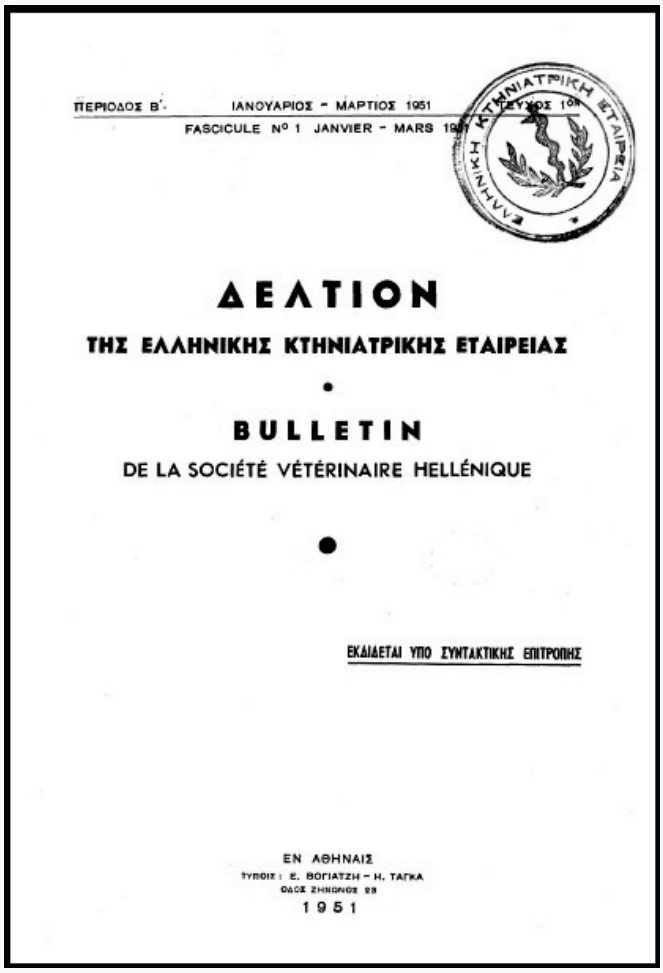

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'. ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ - ΜΑΡΤΙΟΣ 1951
FASCICULE Nº 1 JANVIER - MARS 1951

ΔΕΛΤΙΟΝ
ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΤΗΝΙΑΤΡΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

BULLETIN
DE LA SOCIÉTÉ VÉTÉRINAIRE HELLÉNIQUE

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΥΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΤΥΠΟΙΣ: Ε. ΒΟΓΙΑΤΖΗ - Η. ΤΑΓΚΑ
ΟΔΟΣ ΖΗΝΩΝΟΣ 23
1951

Therapeutics

Ελληνική Κτηνιατρικη Εταιρεία

doi: 10.12681/jhvms.17193

Copyright © 2018, Ελληνική Κτηνιατρικη Εταιρεία

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0.

To cite this article:

Εταιρεία Ε. Κ. (1951). Therapeutics. *Journal of the Hellenic Veterinary Medical Society*, *2*(1), 30–35. https://doi.org/10.12681/jhvms.17193

https://epublishing.ekt.gr | **e-Publisher:** EKT | **Downloaded at:** 25/01/2026 22:07:32

R. Beach. **Ἡ αἱματοσυγκόλλησις κατὰ** Hirst **ὡς μέσον διαγνώσεως τῆς ψευδοπανώλους τῶν ὀρνίθων** (The Hemyglutination inhibition test in the Diagnosis of Avian Pneumoencephalitis - New castle Disease) (Jour. Am. Vet. Associations **No 851, Φεβρουαρίου 1948**).

Ὁ ἐρευνητὴς στηριζόμενος ἀφ' ἑνὸς εἰς ἐργασίαν τοῦ Hirst καθ' ἣν ὁ ἰὸς τῆς γρίππης προκαλεῖ συγκόλλησιν τῶν ἐρυθρῶν αἱμοσφαιρίων τῶν ὀρνίθων καὶ ὅτι τὸ φαινόμενον τοῦτο ἐξουδετεροῦται ὑπὸ τοῦ ἀντιστοίχου ὀρροῦ καὶ ἀφ' ἑτέρου εἰς ἐργασίας τῶν Burnet καὶ Luch καθ' ἃς ὁ ἰὸς τῆς ψευδοπανώλους Εὐρωπαϊκῆς καὶ Αὐστραλιανῆς προελεύσεως συμπεριφέρεται κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ἐφήρμοσεν ἐπιτυχῶς μετὰ ὡρισμένας δοκιμὰς τὴν μέθοδον ταύτην εἰς τὴν διάγνωσιν τῆς ψευδοπανώλους τῶν ὀρνίθων Ἀμερικανικῆς προελεύσεως.

Ὁ ἐρευνητὴς θέτει εἰς ἐπαφὴν ἐντὸς δοκιμαστικῶν σωλήνων ἀλλαντοειδὲς ὑγρὸν ἐμβρύου ὄρνιθος ἔνθα ἐκαλλιεργήθη ὁ ἰός, μετὰ ἐρυθρῶν αἱμοσφαιρίων ὑγιοῦς ὄρνιθος, καὶ μετὰ ὀρροῦ νοσοῦντος πτηνοῦ, ἅπαντα εἰς ὡρισμένας ἀναλογίας καὶ ἐξετάζει τὸ ἀποτέλεσμα μετὰ 30' τῆς ὥρας. Ἐὰν ὑπάρχῃ γενικὴ συγκόλλησις ἡ ἀντίδρασις εἶναι ἀρνητική, ἐὰν ἡ συγκόλλησις παρεμποδίζεται ἡ ἀντίδρασις εἶναι θετική.

Ἡ μέθοδος ἐφηρμόσθη ἐπὶ τριετίαν εἰς εὐρεῖαν κλίμακα μὲ λίαν ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα, καὶ ἀποτελεῖ παράγοντα ταχείας διαγνώσεως τῆς νόσου ὑποβοηθοῦσα εἰς τὴν ταχεῖαν λῆψιν μέτρων καταπολεμήσεως.

Α. Σ.

ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗ

Πειραματικαὶ ἐργασίαι Γερμανῶν πρὸς θεραπείαν τῶν νευρικῶν μορφῶν τῆς Νόσου τῶν Νεαρῶν σκύλων (Μόρβας) (Some Germans Experiences in the treatement of the Nervons forms of Canine Distemper). (Professor K, Ullrich The Veterinary Record No 16 April 22 1950).

Διὰ τὴν θεραπείαν τῆς Μηνιγγοεγκεφαλίτιδος ἡ χορήγησις ἑνὸς βαρβιτουρικοῦ (Luminalettes) ἐν συνδυασμῷ μετὰ Κροταλοτοξίνης (Epileptasid), κρίνεται ἀνωτέρα πάσης ἄλλης θεραπευτικῆς μεθόδου, καὶ οὕτω ἡ πρόγνωσις καθίσταται ἀγαθωτέρα εἰς τὴν μορφὴν ταύτην τῆς νόσου. Διὰ τὴν θεραπείαν τῆς δευτεροπαθοῦς μυελίτιδος ἓν εἰδικὸν Γερμανικὸν σκεύασμα τὸ Myelit μὲ βάσιν τὴν στρυχνίνην ἀπεδείχθη ὅτι εἶναι ἀνώτερον παντὸς ἄλλου συνιστωμένου ὑπὸ τῆς Βιβλιογραφίας.

Ἡ πυρετοθεραπεία ἐγκατελείφθη ὡς δυναμένη νὰ προκαλέσῃ ὀξεῖαν ἐξασθένησιν.

Αἱ Σουλφαμίδαι καὶ τὰ ἀντιβιοτικὰ οὐδεμίαν εὐεργετικὴν ἐπίδρασιν ἔσχον ἐπὶ τῶν νευρικῶν ἐκδηλώσεων τῆς νόσου, δεδομένου ὅτι αὗται δὲν προκαλοῦνται ὑπὸ βακτηριδίων.

Ὡς πρὸς τὴν χορήγησιν βιταμίνης Β Προστιγμίνης καὶ ἄλλων ἅτινα τελευταίως εἶχον χρησιμοποιηθῇ, ταῦτα ἀπεδείχθησαν ἐντελῶς ἀλυσιτελῆ καὶ ἀμφιβόλου ἀξίας.

Ν. Τ.

Τὸ διάλυμα Φορμόλης ὡς μέσον αἱμοστατικόν.

(Weir G.K. 1949 Canad, J. Comp. Med. 13, 125 - 127

Ἡ εἰσαγωγὴ τῶν Σουλφαμιδῶν καὶ τῶν ἀντιβιοτικῶν ἐπεσκίασε τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ Φορμόλη ἦτο ἄλλοτε ἡ πλέον εὐρέως διαδεδομένη καὶ τὸ πλέον κατάλληλον φάρμακον διὰ τὴν καταπολέμησιν τῆς Στρεπτοκοκκικῆς Μαστίτιδος.

Εἰς τὸ ἄρθρον τοῦτο ὁ Συγγραφεὺς ἀσχολεῖται περισσότερον μὲ τὴν ἐπίδρασιν τῆς Φορμόλης εἰς διάλυμα 2 % καὶ εἰς ἐνδοφλεβίους ἐνέσεις πρὸς καταπολέμησιν τῶν αἱμορραγιῶν τοῦ μαστοῦ, αἵτινες ἐπισυμβαίνουσιν εἰς ἀγελάδας μὲ πρόσφατον τοκετόν.

Ἀντιμετωπίζων τὸ θέμα ὑπὸ μίαν ἐντελῶς ἰδιάζουσαν μορφήν, διάφορον τῆς ἐνδοκρινικῆς σχολῆς, πιστεύει ὅτι η Φορμόλη αὐξάνει τὴν ἐν τῷ αἵματι περιεκτικότητα τὴν θρομβίνης καὶ οὕτω ἐπιταχύνεται ἡ πῆξις τοῦ αἵματος. Ἐπὶ 10 ἀγελάδων αἵτινες ἐδέχθησαν ἐνδοφλεβίως 500 κ.ἑκ. διαλύματος, αἱ 9 ἔδωσαν εὐθὺς ἀμέσως γάλα καθαρόν, τὸ δέκατον ζῶον δὲ ἐχρειάσθη νὰ λάβῃ μετὰ 3 ἡμέρας ἰσόποσον δόσιν.

Ν. Τ.

Μελέται ἐπὶ τῆς στρεπτομυκίνης ἐν σχέσει πρὸς τὴν δυνατότητα χρησιμοποιήσεώς της εἰς τὴν Κτηνιατρικὴν (Studies on Streptomycin in Relation to its possible uses in Veterinary practice). (D. L. Hughes and R. K. Farmer in Veterinary Record vol 62 No 18 May 6 1950 V 265).

Ἡ συγκριτικὴ ἔρευνα in vitro τῆς ἀνθεκτικότητος εἰς τὴν Στρεπτομυκίνην ἐνίων μικροβίων ἐμελετήθη ὑπὸ τῶν ἄνω ἐργαστηριακῶν, οἵτινες διεπίστωσαν ὅτι ἡ κατὰ κατιοῦσαν κλίμακα ἀντοχὴ ἔχει οὕτω. Στρεπτόκοκκοι, Σαλμονέλλαι, Βάκιλλος τῆς Ἐρυθρᾶς τῶν χοίρων, Λιστερέλα, Κορυνοβακτήριον νεφρικόν, κολοβακτηρίδιον, σταφυλόκοκκος ὁ πυογόνος, κορυνοβακτήριον τὸ πυογόνον. Ἡ στρεπτομυκίνη ἐχορηγήθη εἰς μοσχίδας καὶ ἀγελάδας δι' ἐνδοφλεβίων, ὑποδορείων καὶ ἐνδομυϊκῶν ἐνέσεων, ὡς καί ἀπὸ τοῦ στόματος καὶ τέλος εἰς ἐγχύσεις ἐντὸς τῶν μαστῶν. Περιγράφουσιν ὁμοίως τὰ θεραπευτικὰ ἐπίπεδα πυκνότητος ἐν τῷ αἵματι καὶ ἐν τῷ

γάλακτι, ἅτινα ἐπετεύχθησαν διὰ τῶν μεθόδων τούτων, ὡς καὶ τὰ δεδομένα τῆς ἀπεκκρίσεως αὐτῆς εἰς τὰ οὖρα.

Τέλος πραγματεύονται τὴν δυνατότητα χρησιμοποιήσεως τῆς Στρεπτομυκίνης εἰς τὰ βοοειδῆ βάσει τῶν ἐπιτευχθέντων ἀποτελεσμάτων.

Ν. Τ.

C. K. Whitehair, A. A. Heidebrecht and O. B. Ross. **Ἡ χρῆσις τῶν ἀντιβιοτικῶν ἐπὶ πεπτικῶν διαταραχῶν τῶν νεαρῶν χοίρων** (Antibiotics for Digestive Dicturbances in young Pigs). (Veterinary Medicine **Μάρτιος 1951, σελὶς 81).**

Εἰς πειραματισμὸν ἐπὶ 48 νεαρῶν χοίρων πασχόντων ἐκ διαρροίας καὶ καχεξίας, οἱ συγγραφεῖς ἐδοκίμασαν τὴν συγκριτικὴν ἐπίδρασιν τῶν ἑξῆς ἀντιβιοτικῶν καὶ σουλφοναμιδῶν, 1) χρυσομυκίνης, 2) στρεπτομυκίνης, 3) πενικιλλίνης, 4) πενικιλλίνης—Βιταμίνης Β 12, 5) σουλφαθαλιδίνης καὶ 6) τοῦ APE No 5 (παράγοντος ζωϊκῆς πρωτεΐνης) τοῦ οἴκου Lederle, χορηγουμένων ἀπὸ τοῦ στόματος.

Ἐκ τοῦ ἀνωτέρω πειραματισμοῦ ἀπεδείχθη ὅτι τὰ χορηγηθέντα ἀντιβιοτικὰ ἔσχον σαφῆ εὐνοϊκὴν ἐπίδρασιν, τόσον ἐπὶ τῆς νοσηρᾶς καταστάσεως, ὅσον καὶ ἐπὶ τῆς σωματικῆς ἀναπτύξεως τῶν ζώων.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ οἱ συγγραφεῖς ὑπενθυμίζουν ὅτι, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν δημοσιευθεισῶν ἐσχάτως ἐργασιῶν, ἡ αὐτὴ εὐνοϊκὴ ἐπίδρασις ἐπὶ τῆς σωματικῆς ἀναπτύξεως παρατηρεῖται καὶ ἐπὶ ὑγιῶν εἰσέτι ζώων, εἰς τὰ ὁποῖα χορηγοῦνται ἀντιβιοτικὰ μετὰ τῆς τροφῆς των.

Κ.Β.Τ.

Le Goffe. La fourbure de parturition. Essai de traitement par les histaminiques de synthèse. **(Ἡ ἐνδονυχῖτις τοκετοῦ—Δοκιμὴ θεραπείας διὰ τῶν συνθετικῶν ἰσταμινικῶν).** Thése, Paris 1948. Anal. in Rec. Méd. Vét. 1949 **σ. 278.**

Ἡ ἐνδονυχῖτις τοκετοῦ εἶναι συχνὴ εἰς τὴν φορβάδα, ὡς σοβαρὰ ἐπιπλοκή, ἐναντίον τῆς ὁποίας αἱ γνωσταὶ θεραπευτικαὶ ἀγωγαὶ δὲν φέρουν συνήθως ἀποτέλεσμα. Ὁ συγγραφεὺς ἠθέλησε νὰ ἀσχοληθῇ μὲ τὸ πρόβλημα τῆς θεραπείας τῆς νόσου ταύτης καὶ μὲ τὸν προσδιορισμὸν τῆς παθολογικῆς καὶ τῆς φυσιολογικῆς ἰσταμιναιμίας εἰς τὰς ἑκάστοτε περιπτώσεις, δὲν ἠδυνήθη ὅμως νὰ ἀσχοληθῇ μὲ τὴν ἐργασίαν ταύτην. Παραδέχεται τὴν ὑπερισταμιναιμίαν ὡς τὸν κυριώτερον παράγοντα τῆς αἰτιοπαθογενείας τῆς νόσου, ἥτις, κατὰ τὴν ἄποψιν ταύτην, θεωρεῖται σήμερον ὡς μία αὐτοτοξίνωσις. Ἡ ἐφαρμοσθεῖσα θεραπεία ἔδωσεν εἰς τὸν συγγραφέα, ὅπως καὶ εἰς ὅλους ὅσοι ἠσχολήθησαν πρὸ αὐτοῦ μὲ τὸ ζήτημα τοῦτο, θαυμάσια ἀποτελέσματα.

Τρεῖς ἐγχύσεις, ἐνδοφλεβίως, ἢ ἐν ἀνάγκῃ καὶ ἐνδομυϊκῶς, Neoantergan, ἀπαιτοῦνται διὰ τὴν θεραπείαν. Αὗται γίνονται ἐντὸς 24 ὡρῶν: ἡ α'. τὸ ταχύτερον μετὰ τὴν ἐκδήλωσιν τῶν συμπτωμάτων, ἡ β'. μετὰ 8 ὥρας καὶ ἡ γ'. τὴν 24ην ὥραν. Δόσεις 0,60—0,80 γραμ. ἑκάστη ἔγχυσις.

Ἡ ἀφαίμαξις καὶ ἡ τοπικὴ καὶ γενικὴ ἀντισηψία δὲν πρέπει νὰ παραβλέπωνται.

Ε. Μ.

N. Muntiu. Chimiotherapia morvei ou Sulfathiazol. Actiunea protectoare in infectiunile experimentale la cobai **(Χημειοθεραπεία τῆς μάλεως διὰ τῆς σουλφαθειαζόλης. Προληπτικὴ ἐνέργεια εἰς τὰς πειραματικὰς μολύνσεις τοῦ ἰνδοχοίρου).** Rivista de Medicina Veterinara si de Zootechnie 1948, **σ. 11—12.** Anal. in Rev. Path. Comp. 1950, **σ. 668.**

Πειράματα ἐπὶ 148 ἰνδοχοίρων. Ὁ συγγραφεὺς τελικῶς συμπεραίνει, ὅτι ἡ σουλφαθειαζόλη ἔχει ἔντονον δρᾶσιν ἔναντι τοῦ βακίλλου τῆς μάλεως IN VIVO. Χορηγουμένη εἰς τὸν ἰνδόχοιρον ἀπὸ τοῦ στόματος εἰς κατιούσας ἡμερησίας δόσεις 1,0—0,1 γρ. κατὰ κιλὸν ζῶντος βάρους, παρεμποδίζει τὴν ἐκδήλωσιν τῆς νόσου εἰς 100 % τῶν μολυθέντων καὶ προληπτικῶς θεραπευθέντων ἰνδοχοίρων.

Ἐὰν ἡ μόλυνσις ἐγένετο διὰ 1—10 θανατηφόρων δόσεων, ἀρκεῖ συνολικὴ δόσις 1 γρ. σουλφαθειαζόλης ἐπὶ 5 ἡμέρας πρὸς προστασίαν 100 % τοῦ ἰνδοχοίρου. Ἡ 100 % προστασία ἰνδοχοίρων μολυθέντων διὰ 50 ἕως 10.000 θανατηφόρων δόσεων βακίλλων, ἀπαιτεῖ τὴν χορήγησιν μεγαλυτέρων δόσεων σουλφαθειαζόλης καὶ παράτασιν τῆς θεραπείας ἐπὶ 15θήμερον.

Ὁ συγγραφεὺς βασιζόμενος εἰς 4 περιπτώσεις τυχαίας μολύνσεως ἀνθρώπων θεραπευθείσας ἀποτελεσματικῶς καὶ εἰς τὰ ἐκτελεσθέντα ἐπὶ τῶν ἰνδοχοίρων πειράματα, φρονεῖ ὅτι ἡ σουλφαθειαζόλη ἀποτελεῖ ἀσφαλὲς καὶ πρακτικὸν μέσον ἀποτροπῆς ἐκδηλώσεως τῆς νόσου εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἐν περιπτώσει τυχαίας μολύνσεως διὰ τοῦ βακίλλου τῆς μάλιος, ἐναντίον τοῦ ὁποίου ἡ πενικιλλίνη δὲν φέρει κανένα ἀποτέλεσμα.

Ε. Μ.

Major T. C. Joives. **Ἡ Ριμποφλαβίνη εἰς τὴν καταπολέμησιν τῆς περιοδικῆς ὀφθαλμίας** (Riboflavine and Control of Equin Periodic Ophtalmia) (Jour. Am. Vet. Ass. No 866. Μάϊος 1949).

Πειράματα γενόμενα κατὰ τὰ ἔτη 1945, 1946 καὶ 1947 δεικνύουν ὅτι ἡ προσθήκη ριμποφλαβίνης εἰς τὸ σιτηρέσιον τῶν ἵππων ἀποτελεῖ ἀποτελε-

σματικὴν μέθοδον προλήψεως τῆς περιοδικῆς ὀφθαλμίας. Εἰς τοὺς ἵππους ἑνὸς Κέντρου Ἱππωνειῶν εἰς Front Royal ἐχορηγήθη μετὰ τῆς τροφῆς ποσότης 40 milgm. ριμποφλαβίνης καθημερινῶς, κυρίως κατὰ τὸν χειμῶνα ὁπότε ἔλειπε τὸ πράσινον ἐκ τῆς τροφῆς. Κατὰ τοὺς θερινοὺς μῆνας ἡ ποσότης ἠλαττοῦτο καὶ διεκόπτετο ἡ χορήγησις ἀναλόγως τῶν λειμώνων εἰς οὓς ἔβοσκον τὰ ζῶα. Ἂν καὶ ἀναζωπυρώσεις παλαιῶν προσβολῶν παρετηροῦντο, ὅμως οὐδὲν νέον κροῦσμα ἐνεφανίσθη. Ἡ προσθήκη ριμποφλαβίνης προλαμβάνει τὴν ἐμφάνισιν νέων κρουσμάτων, ἀλλὰ δὲν ἐπιδρᾷ ἐπὶ παλαιῶν περιστατικῶν.

Εἰς μίαν ἰδιωτικὴν ἐκμετάλλευσιν, ἡ καταπολέμησις τῆς περιοδικῆς ὀφθαλμίας διὰ τῆς αὐτῆς μεθόδου ἐπετεύχθη κατὰ τὰ ἔτη 1946 - 1947. Εἰς τὴν αὐτὴν Ἀγροικίαν ἥτις περιεῖχε 93 ἵππους ἡ νόσος ἦτο ἐνδημική, ἀλλὰ τὸ 1944 ἦτο ἐξόχως καταστρεπτική. Ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1945, εἰς τὴν τροφὴν τῶν ἵππων ἤρχισεν ἀναμιγνυομένη ριμποφλαβίνη. Κατὰ τὰ ἑπόμενα ἔτη οὐδὲν νέον κροῦσμα ἐνεφανίσθη. Ἐπὶ τῶν παλαιῶν κρουσμάτων οὐδεμία βελτίωσις ἐσημειώθη.

Α. Σ.

B. F. Hoerlein. Ow. Shalm. **Ἔγχυσις Πενικιλλίνης καὶ ἡ χρῆσις τῶν κηρίων πενικιλλίνης διὰ τὴν θεραπείαν τῆς χρονίας Μαστίτιδος** (Penicillin infusions and Penicillin Bougies in the treatement of chronic Mastitis) (Jour. Am. Vet. Ass. **No 856 Ἰούλιος 1948**).

Τὰ ἀποτελέσματα τῆς συγκριτικῆς μελέτης ἔδειξαν ὅτι τὰ κηρία πενικιλλίνης περιέχοντα 50.000 μον. τοποθετούμενα ἐντὸς τῆς θηλῆς εἶναι ἐξ ἴσου ἀποτελεσματικὰ μὲ τὰς ἐντὸς τοῦ μαστοῦ ἐγχύσεις πενικιλλίνης τῆς αὐτῆς περιεκτικότητος εἰς μονάδας, διὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ στρεπτοκόκκου τῆς μαστίτιδος τῶν ἀγελάδων, αἵτινες πάσχουσιν ἐκ χρονίας μορφῆς. Ἡ χορήγησις ἐγένετο ἅπαξ καθ' ἑκάστην καὶ ἐπὶ 4 συνεχεῖς ἡμέρας.

Α. Σ

A. H. Quin, Austin K. Batclief. **Ἡ ἀντιμετώπισις τοῦ προβλήματος τῆς θεραπείας τοῦ μετεωρισμοῦ τῶν μηρυκαστικῶν** (A new Approach of the treatement of Bloat in Ruminants) (J. Am. Vet. Ass. No **866 Μάϊος 1949**).

Κατὰ τὸν μετεωρισμόν, λόγῳ πιέσεως τῆς ἐπιφανειακῆς τάσεως τοῦ περιεχομένου τῶν στομάχων, αἱ σχηματιζόμεναι φυσαλίδες ἀερίων κατακρατοῦνται ἐντὸς τῆς μάζης καὶ δὲν εἶναι εὔκολος ἡ διαφυγή των, διὰ τοῦτο δὲ κατὰ τοὺς ἐρευνητὰς ἐνδείκνυνται τὰ φάρμακα, ἅτινα αὐξάνουν τὴν ἐπιφανειακὴν τάσιν, ὡς τὸ τερεβινθέλαιον καὶ τὸ ὀρυκτέλαιον.

Ὁρμώμενοι ἐκ τῆς ἀρχῆς ταύτης οἱ συγγραφεῖς ἐχρησιμοποίησαν εἰς 155 περιπτώσεις ὀξείας τυμπανίτιδος τῶν βοοειδῶν, παρασκεύασμα περιέχον πολυμερικὴν μεθυλικὴν σιλικόνην (Methyle silicone) μὲ ἄριστα ἀποτελέσματα. 115 περιπτώσεις ἐθεραπεύθησαν τελείως, αἱ πλεῖσται εἰς ἐλάχιστον χρόνον. Αἱ πλεῖσται ἐξ αὐτῶν ὑπεχώρησαν μετὰ μίαν μόνον χορήγησιν. Εἰς ὀλίγας περιπτώσεις ἡ ἐνέργεια ὑπεβοηθήθη διὰ τῶν συνήθων φαρμακευτικῶν μέσων (καθαρτικά, διεγερτικὰ κλπ). Ἡ χορηγουμένη δόσις εἶναι 100 κ.ἑ. διὰ βοοειδῆ καὶ 25 κ.ἑ. διὰ τὰ αἰγοπρόβατα. Τὸ φάρμακον χορηγεῖται εἴτε ἀπὸ τοῦ στόματος, εἴτε προτιμότερον διὰ παρακεντήσεως τοῦ πρώτου στομάχου.

Α. Σ.

ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΡΟΦΙΜΩΝ

Osman A. Zaki and A. El—Afifi, Cairo, Egypt. **Ἡ ἐπίδρασις τῆς ἅλμης ἐπὶ τῶν παθογόνων μικροοργανισμῶν** (Le effect of Bacon brine on Pathogenic Microorganisms). (Veterinary Medicine, **Νοέμβριος 1950, σελὶς 453)**.

Λόγῳ τῶν πολλῶν ἀτυχημάτων ἅτινα συμβαίνουσι συνεπείᾳ βρώσεως χοιρομηρίου, ἁλιπάστου χοιρείου κρέατος καὶ ἀλλάντων, οἱ συγγραφεῖς ἀπεφάσισαν νὰ μελετήσουν τὴν βακτηριοστατικὴν ἐνέργειαν τῆς ἅλμης μόνης καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ χοιρείου κρέατος.

Πρὸς τοῦτο παρεσκεύασαν ἅλμην πυκνότητος 20 % εἰς Nacl εἰς PH 7,4, εἰς ἣν ἐν συνεχείᾳ μετὰ ἀποστείρωσιν, ἔσπειρον διὰ διαφόρων μικροοργανισμῶν, παθογόνων διὰ τὸν ἄνθρωπον π. χ. σαλμονέλλαι τοῦ τύφου τῶν μυῶν, Σταφυλόκοκκος χρυσίζων (αἱμολυτικὸν στέλεχος), Κολοβακτηρίδιον, Βρουκέλλαι τῆς ἐκτρώσεως τῶν χοίρων, Πρωτεὺς καὶ Βάκιλλος πυοκυανικός.

Οἱ περιέχοντες τὴν ἅλμην δοκιμαστικοὶ σωλῆνες, εἰς μερικοὺς τῶν ὁποίων ἐτοποθετήθη καὶ τεμάχιον χοιρομηρίου, ἐτέθησαν εἰς ἐπωαστικοὺς κλιβάνους διαφόρων θερμοκρασιῶν (8°C, 22°C, 37°C) καὶ ἐπὶ διάφορα χρονικὰ διαστήματα.

Ἐκ τοῦ ἀνωτέρω πειραματισμοῦ προέκυψαν τὰ ἑξῆς :

Ὅτι ἐκ τῶν ὑποστάντων τὴν δοκιμασίαν μικροοργανισμῶν ὁ σταφυλόκοκκος ὁ χρυσίζων ἀπεδείχθη ὁ πλέον ἀνθεκτικός, ἐπιζήσας ἐπὶ 36 ἡμέρας εἰς τὴν θερμοκρασίαν τῶν 37°C παρουσίᾳ κρέατος καὶ ἐπὶ μίαν ἡμέραν εἰς τὴν ἁπλῆν ἅλμην.

Ἀντιθέτως, ἡ Βρουκέλλα τῆς ἐκτρώσεως τῶν χοίρων ἐπέζησεν ἐπὶ 10 ἡμέρας, εἰς τὴν θερμοκρασίαν τῶν 37°C, ἡ Σαλμονέλλα τοῦ τύφου τῶν μυῶν ἐπὶ 7 ἡμέρας, ὁ Πρωτεὺς ἐπὶ 10 ἡμέρας, τὸ κολοβακτηρίδιον ἐπὶ 7